

## จากใจคุณครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้น ที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาล  
ฝันในฝันวิทยา ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองอายุ  
เยอะแล้ว เวลาข้างหน้าก็เหลือน้อยเต็มที  
มีความรู้อะไร ก็จะมาแบ่งปันให้กับลูกๆ ทุกคน  
ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากพระไตรปิฎก  
บ้าง จากคุณยายอาจารย์ฯ บ้าง โดยเฉพาะ  
ที่สำคัญที่สุด คือจากวิชชาธรรมกาย ที่พระเดช  
พระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)  
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านได้ถ่ายทอด  
ผ่านคุณยายอาจารย์ฯ

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทน  
ลูกๆ ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหาร  
เป็นกำลังแก่ครูไม่ใหญ่เอง และแก่ลูกพระ  
ลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มีเรี่ยวมีแรงในการ  
ศึกษาธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยังเข้าใจ พระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไปเยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรมซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จนกระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกกลางแฉงเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎแห่งการกระทำทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผล คือ ประกอบเหตุอย่างนี้ จะต้องมีผลอย่างนั้น มีผลในปัจจุบันอย่างนี้ ก็เพราะได้ประกอบเหตุในอดีตอย่างนั้น

ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ ได้ลดลงไปเรื่อยๆ เพราะว่าเหตุผลบางอย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผลบางอย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลก ก็ไม่อาจที่จะไปรู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาสตัวเองในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาสตัวเอง ทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้นคนบ้า คนตายเท่านั้น ด้วยแรงบันดาลใจหลายๆ อย่างเหล่านี้ จึงทำให้เปิดโรงเรียนนี้ขึ้นมา อีกทั้ง

ก็มีความสุขทุกครั้ง ที่ได้มาทำหน้าที่เป็นครู  
ไม่ใหญ่ ได้มาถ่ายทอดความรู้ตรงนี้ ทั้งๆ ที่  
แต่เดิมที่เข้าวัดปฏิบัติธรรมกับคุณยาย  
อาจารย์ฯ ท่านมุ่งในการปฏิบัติธรรมเป็นหลัก

โดยอรรถาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่นั้น  
จะตรงข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน คือ จะ  
ชอบเจียบๆ ชอบอยู่ตามลำพัง คุณยาย  
อาจารย์ฯ ท่านก็มีอรรถาศัยเช่นนี้เหมือนกัน  
คือ มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ  
ยินดีปลีกจายตามมีตามได้ ท่านก็พำร่สอน  
อย่างนี้เรื่อยมา และก็ได้ปฏิบัติตามโอวาท  
ของท่านเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบ  
อยู่ตามลำพัง อย่างมากก็เจอในช่วงวัน  
อาทิตย์ต้นเดือนกับวันอาทิตย์ธรรมดา ที่  
ออกมาชวนลูกๆ ทั้งหลายปฏิบัติธรรมเป็น  
หลัก ส่วนใหญ่ก็จะชวนหมู่คณะส่วนหนึ่ง  
ไปปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ เพราะว่า  
อากาศดีและวิเวก มีป่า มีเขา นั่นคือ  
อรรถาศัยที่ชอบอย่างนั้นมาก ถ้าจะให้เลือก

ก็อยากจะกลับไปมีชีวิตเจียบๆ อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไป จนกระทั่ง อายุเยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่าให้ฟังข้างต้น จึงได้เริ่มฝึกหัดสอน เป็นการฝึกหัดเทศน์ สอนจริงๆ แต่จะให้เทศน์แบบพระผู้ที่มีความชำนาญ เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ในทาง พระพุทธศาสนา ก็ทำไม่ได้ เพราะว่าภูมิรู้ ภูมิธรรมก็จบแค่ชั้นกรรมตรี แม้จะอ่าน พระไตรปิฎกตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นนักเรียน ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย มันก็ ๔๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่จะใช้อยู่กับการปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้น จึงไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียน มัธยม เป็นวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย ต่างๆ เหล่านั้น เอาแค่ว่า เป็นโรงเรียน อนุบาลฝึนในฝืนวิทยา เพื่อจะได้ง่ายต่อการสอน การแนะนำ การพูด การคุย เพราะไป ลังเกตโรงเรียนอนุบาลต่างๆ ไป เขาก็ง่ายๆ เพราะนักเรียนอนุบาลก็คือเด็ก มีเพลง มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่านก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น ดุ

นักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบ  
อย่างนี้ จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝันใน  
ฝันวิทยา

ก็เป็นบุญที่ว่า ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา  
พลาตพลั่งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติงจาก  
นักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาเลย ก็ยัง  
ทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันไป แม้กระทั่ง  
ปัจจุบันนี้ ก็ยังฝึกสอนอยู่ และจะฝึกกันไป

แม้อยังมีอะไรขลุกๆ ขลักๆ กันอยู่ แต่  
ก็ได้กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลฝันในฝัน  
วิทยาที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าจอบ้าง ใน  
โรงเรียนบ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้มี  
เรี่ยวแรงที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอนเพิ่มขึ้น  
จากเริ่มต้นฟังทางโทรศัพท์ก็พัฒนามาเป็น  
อินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมาเป็นจานดาวธรรม  
จากภาพแห้งๆ ก็เริ่มมีภาพเคลื่อนไหว และ  
นำเรื่องราวที่ฝันเป็นตุเป็นตะมาเล่าให้ฟัง  
ตั้งใจจะให้ฟังเป็นนิยายปรัมปรา แต่ว่าเป็น  
นิยายที่มีศีลธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ Case Study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเองมาเป็นธรรมชาติแก่เพื่อนนักเรียน ก็ได้สอนกันมาอย่างนี้ อยากใช้คำว่า พูดคุยกันมากกว่า เพราะว่ามันมีอยู่ชั้นเดียว แล้วก็ทุกเพศทุกวัย และมีศาสนิกอื่นๆ ทั้งนอกจากมาเป็นนักเรียน มาฟังธรรม ยังมาปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าถึงธรรม และมาสรางมหาทานบารมีร่วมกัน โดยลืมนึกไปชั่วขณะว่าแต่เดิมนั้น ตนเองเริ่มต้นชีวิตจากคำสอนใด และได้มาศึกษาความรู้สากลกันอย่างนี้เรื่อยมา จาก Case Study ที่ผ่านมา กับเรื่องราวต่างๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน บ้างก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้สะท้อนกลับมาที่ครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความปลื้มปิติยินดีกับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียน อนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

จากเดิมที่เคยติดเหล้า ติดบุหรี่ก็เลิก  
เคยติดการพนันก็เลิก เคยประกอบมิชฌา-  
อาชีวะโดยไม่รู้วามันเป็นสิ่งที่ทำให้ไป  
อบาย ก็เลิกได้ ที่ชี้เกี่ยวนั่งธรรมะก็ขยันนั่ง  
จากครอบครัวย่ำแย่ก็เป็นครอบครัวอบอุ่น  
ลูกๆ อยู่ในโอวาท เป็นเด็กเก่งและดี ที่ไม่  
เคยรู้จักการทำบุญก็เริ่มทำบุญ ที่ทำบุญ  
ตามอารมณ์ก็เปลี่ยนมาเป็นทำบุญสม่ำเสมอ  
ที่ทำตามกำลังก็ทำเต็มกำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ คือ  
สิ่งที่ทำให้ครูไม่ใหญ่ชื่นใจมากๆ และทำให้มี  
เรี่ยวมีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘